



Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 61/14
v Luxemburgu 10. apríla 2014

Rozsudok vo veci C-190/12
Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company/Dyrektor Izby
Skarbowej w Bydgoszczy

Členský štát nemôže vylúčiť z daňového oslobodenia dividendy vyplácané spoločnosťami usadenými v danom členskom štáte investičnému fondu usadenému v treťom štáte, ak existuje medzi týmito dvoma štátmi povinnosť vzájomnej administratívnej spolupráce

Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal, či zmluvný mechanizmus výmeny informácií umožňuje daňovým orgánom overiť informácie, ktoré poskytol investičný fond

Zákon o dani z príjmov právnických osôb¹ v Poľsku najmä stanovuje, že investičné fondy sú oslobodené od dane z príjmov. Tieto fondy však na účely tohto oslobodenia musia mať sídlo na poľskom území.

Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, americký investičný fond, ktorého činnosť spočíva najmä v získavaní obchodných podielov v poľských spoločnostiach, požiadal v roku 2010 poľský daňový orgán o vrátenie preplatku paušálnej dane z príjmu právnických osôb zaplatenú v rokoch 2005 a 2006. Touto daňou boli vo výške 15 % zdanené dividendy vyplatené fondu spoločnosťami usadenými v Poľsku.

Keďže predmetná žiadosť o vrátenie bola zamietnutá, fond podal žalobu na Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Vojvodský správny súd v Bydgoszczy, Poľsko). Tento súd sa obrátil na Súdny dvor najmä s otázkou, či je v rozpore s právom Únie vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej sa na dividendy vyplatené spoločnosťami so sídlom v predmetnom členskom štáte investičnému fondu nachádzajúcemu sa v treťom štáte nemôže vzťahovať oslobodenie od dane.

Vo svojom rozsudku z dnešného dňa Súdny dvor najskôr uviedol, že voľný pohyb kapitálu sa uplatňuje na situáciu, keď podľa vnútroštátnej daňovej právnej úpravy dividendy vyplácané spoločnosťami usadenými v členskom štáte v prospech investičného fondu usadeného v treťom štáte nie sú predmetom daňového oslobodenia, kým investičné fondy usadené v tomto členskom štáte môžu využiť takéto oslobodenie. Ďalej pripomenul, že takéto rozdielne daňové zaobchádzanie s dividendami medzi investičnými fondmi rezidentmi a investičnými fondmi nerezidentmi môže odradiť jednak investičné fondy usadené v tretej krajine, aby nadobúdali obchodné podiely v spoločnostiach usadených v Poľsku a jednak investorov so sídlom v tomto členskom štáte od toho, aby nadobúdali obchodné podiely v investičných fondoch nerezidentoch.

Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že ustanovenia Zmluvy², na základe ktorých členské štáty môžu rozlišovať medzi daňovníkmi, ktorí nie sú v rovnakej situácii, pokiaľ ide o ich miesto bydliska alebo miesto, kde investovali kapitál, predstavuje výnimku zo základnej zásady voľného pohybu kapitálu, a musia byť preto vykladané doslovne. Zdôraznil, že na to, aby sa mohla vnútroštátna daňová právna úprava považovať za zlučiteľnú s ustanoveniami Zmluvy o voľnom pohybe kapitálu, sa vyžaduje, aby sa rozdiel v zaobchádzaní týkal situácií, ktoré nie sú objektívne porovnateľné, alebo aby bol odôvodnený naliehavým dôvodom všeobecného záujmu.

Súdny dvor dospel k záveru, že pokiaľ ide o daňovú právnu úpravu, ktorá za hlavné rozlišujúce kritérium považuje sídlo investičného fondu, pričom sa od tohto kritéria odvíja to, či sa zdania

¹ V znení uplatniteľnom v čase vzniku skutkových okolností, to znamená v rokoch 2005 a 2006.

² Článok 65 ZFEÚ.

dividendy, ktoré sú týmto fondom vyplatené poľskými spoločnosťami, zrážkovou daňou, **sa investičné fondy so sídlom v tretích krajinách nachádzajú vo vzťahu k investičným fondom so sídlom na poľskom území v objektívne porovnateľnej situácii.**

Pokiaľ ide o potrebu zachovať účinnosť daňových kontrol, Súdny dvor sa domnieva, že takéto odôvodnenie je prípustné, len ak podľa právnej úpravy členského štátu závisí poskytnutie daňovej výhody od splnenia podmienok, ktorých dodržanie možno overiť len získaním údajov od príslušných orgánov tretieho štátu, a najmä z dôvodu neexistencie zmluvnej povinnosti tohto tretieho štátu poskytnúť informácie sa zdá byť nemožné získať tieto informácie od tohto posledného uvedeného štátu. Súdny dvor však konštatoval, že v prejednávanej veci existuje regulačný rámec³ vzájomnej administratívnej spolupráce zriadený medzi Poľskom a Spojenými štátmi americkými, ktorý umožňuje výmenu informácií potrebných na uplatnenie daňovej právnej úpravy. Vnútroštátnemu súdu však prináleží, aby preskúmal, či sú tieto zmluvné povinnosti naozaj schopné umožniť poľským daňovým orgánom prípadne overiť informácie poskytnuté investičnými fondmi usadenými na území Spojených štátov amerických, aby sa zistilo, či podnikajú v právnom rámci rovnocennom s tým, ktorý platí v Únii.

Pokiaľ ide o potrebu zachovať koherenciu daňového systému, Súdny dvor spresnil, že aby mohlo byť tvrdenie založené na takomto odôvodnení úspešné, vyžaduje, aby existoval priamy vzťah medzi dotknutou daňovou výhodou a kompenzáciou tejto výhody vo forme stanoveného daňového odvodu, pričom priamy charakter tohto vzťahu musí byť posudzovaný vzhľadom na cieľ sledovaný predmetnou právnou úpravou. V prípade neexistencie takéhoto priameho spojenia však nemôže byť poľská vnútroštátna právna úprava odôvodnená potrebou zachovať koherenciu daňového systému.

Pokiaľ ide o potrebu zabezpečiť rozdelenie daňových právomocí a ochranu daňových príjmov, Súdny dvor zdôrazňuje, že ak sa však členský štát rozhodne nezdaniť investičné fondy rezidentov poberaúcich dividendy vnútroštátneho pôvodu, nemôže sa odvolávať na potrebu zabezpečenia vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi, aby tým odôvodnil zdanenie investičných fondov nerezidentov poberaúcich takéto príjmy. Okrem toho neexistencia reciprocity v rámci vzťahov medzi členskými štátmi a tretími štátmi nemôže odôvodniť obmedzenie pohybu kapitálu medzi týmito štátmi. Takisto zníženie daňových príjmov nemožno považovať za naliehavý dôvod všeobecného záujmu, na ktorý by bolo možné odvolávať sa na odôvodnenie takéhoto obmedzenia.

Napokon **Súdny dvor zamietol návrh poľskej vlády na obmedzenie časových účinkov jeho rozsudku.** V tejto súvislosti pripomína, že finančné dôsledky, ktoré by mohli vyplývať pre členský štát z rozsudku vydaného v prejudiciálnom konaní, neodôvodňujú samy osebe obmedzenie časových účinkov tohto rozsudku.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Ide konkrétne o dohodu z roku 1974, uzatvorenú medzi vládou Poľskej republiky a vládou Spojených štátov amerických s cieľom zamedziť dvojitému zdaneniu a predchádzať daňovým únikom, ako aj dohodu z roku 1988 vypracovanú Organizáciou pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD) a Radou Európy týkajúcu sa vzájomnej administratívnej spolupráce v daňovej oblasti.